

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/8002 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 9 juli 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om wijziging van de beperking van een aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 24 januari 2007 heeft de Minister van Justitie het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 juli 2007, verzonden op 17 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 29 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

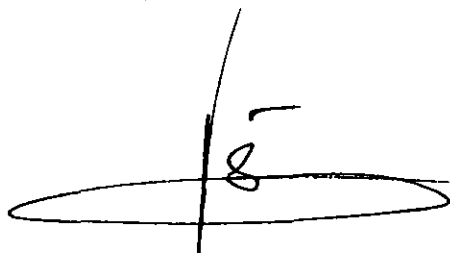
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 september 2007

210.

Verzonden: 12 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/8002

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 9 juli 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Angolese,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. W.A. Venema,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
gemachtigde mr. F.S. Schoot,
verweerder.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 24 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot wijziging van de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' (hierna: amv-vergunning) in de beperking 'voortgezet verblijf' afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiseres bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 24 januari 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

Tevens heeft eiseres de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eiseres achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 07/8003.

AWB 07/8002

2

De zaak is behandeld op de zitting van 15 juni 2007, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 24 januari 2007 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Eiseres heeft op 26 augustus 2001 een asielaanvraag ingediend, die bij beschikking van 12 juni 2002 is afgewezen. Wel heeft verweerder eiseres met ingang van 6 augustus 2001 in het bezit gesteld van een amv-vergunning, geldig tot 6 augustus 2002, met gelijktijdige verlenging van de geldigheidsduur tot 15 april 2003, de datum waarop eiseres haar meerderjarige leeftijd heeft bereikt. Op 24 maart 2003 heeft eiseres de onderhavige aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf.
3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de aanvraag van eiseres om wijziging van de beperking van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd van "alleenstaande minderjarige vreemdeling" in "voortgezet verblijf" terecht is afgewezen.
4. Eiseres stelt zich op het standpunt dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf wegens bijzondere individuele omstandigheden zoals bedoeld in artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Eiseres heeft als bijzondere individuele omstandigheden onder meer aangevoerd dat van haar redelijkerwijs niet kan worden gevergd terug te keren naar haar land van herkomst vanwege de omstandigheid dat zij daar geen vrienden- of kennissenkring heeft en vanwege de algemene situatie in Angola. Daarnaast heeft eiseres aangevoerd dat zij in Nederland een sociaal netwerk zou hebben omdat zij hier een opleiding heeft gevolgd. Door deze omstandigheid niet te betrekken bij de toetsing is het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd. Naar de mening van eiseres zijn er klemmende redenen van humanitaire aard aanwezig om haar met toepassing van artikel 3.52 van het Vb 2000 voortgezet verblijf toe te staan, omdat zij in Nederland een sociaal netwerk heeft en in Angola niet. Voorts wijst eiseres er op dat zij in korte tijd diverse trauma's te verwerken heeft gehad. Eiseres heeft een aantal asielgerelateerde omstandigheden aangevoerd, die naar haar mening als bijzondere omstandigheden bij de beoordeling hadden dienen te worden betrokken. Eiseres heeft verder aangevoerd dat verweerder naar niet nader aangeduide passage in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) verwijst, waarin vermeld is onder welke omstandigheden sprake is van bijzondere omstandigheden. In het bestreden besluit heeft verweerder vermeld dat het om vier categorieën gaat, die in het bestreden besluit worden opgesomd. Naar de mening van eiseres gaat het hier niet om een uitputtende opsomming waarin voortgezet verblijf kan worden toegestaan. Daarnaast heeft eiseres er op gewezen dat blijkens beleidsregels, paragraaf B16/7, klemmende redenen van humanitaire aard gelegen kunnen zijn in onder meer de situatie van alleenstaande vrouwen in het land van herkomst, de maatschappelijke positie van vrouwen in het land van herkomst en de vraag of in het land van herkomst een naar maatstaven van dat land aanvaardbaar te achten opvang aanwezig is. Hoewel deze op de situatie van eiseres toepasselijke omstandigheden vermeld zijn onder het kopje "(Huwelijks)relatie" moeten die ook in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de door eiseres ingediende aanvraag om voortgezet verblijf. In dit verband is verwezen naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 16 februari 2007, AWB 06/8094 e.v. Ten slotte heeft eiseres een beroep gedaan op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

AWB 07/8002

3

vrijheden (EVRM) alsmede aangevoerd dat zij ten onrechte op haar bezwaren niet is gehoord.

5. De rechtbank stelt allereerst vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiseres niet voldoet aan de beperking genoemd in artikel 3.51 van het Vb 2000.

6. Het geschil spitst zich derhalve toe op de vraag of eiseres verblijfsaanspraak kan ontlenen aan artikel 3.52 van het Vb 2000.

7. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

8. Ingevolge artikel 3.52 van het Vb 2000 kan, voor zover hier van belang, in andere gevallen dan genoemd in artikel 3.51, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met c, dan wel I van de Vw 2000 heeft gehad en van wie naar het oordeel van verweerder wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

9. Ingevolge verweerders beleid vermeld in paragraaf B16/7 van de Vc 2000 – voor zover hier van belang – wordt in individuele gevallen, waarin niet aan de voorwaarden voor voortgezet verblijf op grond van artikel 3.51 van het Vb 2000 wordt voldaan, altijd bezien of het voortgezet verblijf moet worden aanvaard op grond van klemmende redenen van humanitaire aard.

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat hetgeen door eiseres naar voren is gebracht niet is aan te merken als dusdanig bijzondere individuele omstandigheden dat verweerder in redelijkheid niet van eiseres had kunnen verlangen terug te keren naar haar land van herkomst. Hiertoe wijst de rechtbank op het volgende. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat de enkele stelling van eiseres dat zij thans geen sociaal netwerk van familie of kennissen heeft in Angola geen bijzondere omstandigheid is op grond waarvan zij in aanmerking zou moeten worden gebracht voor voortgezet verblijf. Voorts kan de omstandigheid dat eiseres door haar opleiding hier te lande in contact is getreden met derden, evenmin als een bijzondere omstandigheid worden aangemerkt. Verweerder heeft in dit verband er nog op gewezen dat eiseres meerderjarig is en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij niet in staat zou zijn haar weg te vinden in haar land en aldaar geen contacten zou kunnen aangaan met derden. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat, voor zover eiseres asielgerelateerde aspecten heeft aangevoerd, waaronder de algemene situatie in Angola en enkele traumatiserende gebeurtenissen, dit reeds is betrokken en beoordeeld bij de eerder door eiseres doorlopen asielprocedure. Verblijfsaanspraken die gegrond zijn op asielrechtelijke aspecten kunnen niet in het kader van een regulier procedure alsnog aan de orde gesteld worden. Indien eiseres van mening is dat zij aan dergelijke aspecten verblijfsaanspraken zou kunnen ontlenen dient zij die aanspraken binnen een asielrechtelijk traject aan de orde te stellen. Daarnaast heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat, voor zover de situatie van eiseres in het land van herkomst minder gunstig is dan in Nederland, dat geen reden is verblijf hier te lande toe te staan.

11. Ten aanzien van het beroep van eiseres op analoge toepassing van het vermelde onder het kopje "(Huwelijks)relatie" in paragraaf B16/7 van de Vc 2000 heeft de gemachtigde van verweerder ter zitting er allereerst op gewezen dat verweerder tegen de door eiseres

AWB 07/8002

4

ingerocpen uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 16 februari 2007, waarin de rechtbank – kort gezegd – heeft overwogen dat hoewel dit beleid ziet op een andere doelgroep dan waartoe de vreemdelingen behoren – te weten ex amv-ers – zonder nadere motivering onduidelijk blijft waarom de daarin genoemde omstandigheden in het geval van de vreemdelingen geen rol zouden kunnen spelen, hoger beroep heeft ingesteld. Overigens is verweerder van mening dat bovenvermelde uitspraak voor het onderhavige beroep weinig gevolgen heeft nu in casu een beroep is gedaan op de algemene situatie, in het bijzonder op de positie van vrouwen in het land van herkomst, hetgeen naar de mening van verweerder onvoldoende geïndividualiseerd is en derhalve geen bijzondere individuele omstandigheid betreft in de zin van artikel 3.52 van het Vb 2000.

De rechtbank volgt verweerders standpunt dat de door eiseres genoemde omstandigheden niet op haar geval van toepassing zijn, nu die omstandigheden voor een andere doelgroep, te weten vreemdelingen die voortgezet verblijf beogen na een (huwelijks)relatie, zijn geformuleerd, tot welke doelgroep eiseres niet behoort, terwijl voor de doelgroep waartoe eiseres behoort aparte beleidsregels zijn geformuleerd onder het kopje “Amv”. Dat in bepaalde opzichten beide doelgroepen in een vergelijkbare positie kunnen verkeren, laat onverlet dat verweerder ter zake ruime beoordelingsvrijheid heeft.

12. Ten aanzien van de grief van eiseres dat verweerder gebruik had dienen te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid ex artikel 4:84 van de Awb en eiseres, in afwijking van het geldende beleid, verblijf had moeten toestaan, overweegt de rechtbank het volgende. De rechtbank is allereerst van oordeel dat zij verweerders primaire standpunt, dat artikel 3.52 van het Vb 2000 een algemeen verbindend voorschrift en “facultatief” van aard is en voor toepassing van artikel 4:84 van de Awb geen ruimte is, niet volgt omdat artikel 3.52 van het Vb 2000 een discretionaire bevoegdheid aan verweerder toekent en verweerder op basis hiervan beleid voert, waarvan hij kan afwijken, zodat niet gesteld kan worden dat artikel 4:84 van de Awb in het onderhavige geval niet van toepassing is. Hiervoor vindt de rechtbank tevens steun in de Nota van Toelichting bij artikel 3.52 van het Vb 2000, waarin uitdrukkelijk is gesteld dat in de Vc nadere regels zullen worden gesteld.

De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder in zijn subsidiaire standpunt kan worden gevolgd dat in hetgeen eiseres heeft aangevoerd hij geen aanleiding heeft hoeven zien om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb. Niet is immers gebleken dat eiseres zodanig bijzondere feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die, in afwijking van voornoemd beleid, tot toelating van eiseres zouden nopen.

13. Gelet op het vorenstaande is verweerder op goede gronden tot de conclusie gekomen dat eiseres geen aanspraak kan maken op voortgezet verblijf op grond van art. 3.52 van het Vb 2000.

14. Ten aanzien van het beroep van eiseres op artikel 8 van het EVRM is de rechtbank van oordeel dat dit eerst in beroep naar voren is gebracht, terwijl de door eiseres aangevoerde feiten in bezwaar in het geheel geen aanknopingspunten bevatten die verweerder zouden hebben moeten nopen tot toetsing aan voornoemde bepaling, zodat verweerder dan ook geen aanleiding heeft hoeven zien voor een beoordeling van eventuele aanspraken op verblijf van eiseres uit hoofde van voornoemde bepaling. De feiten en omstandigheden ten tijde van het bestreden besluit nopen evenmin tot een dergelijke beoordeling. Met name dat eiseres vanaf haar zestiende gedurende de laatste vijf jaren in Nederland woont en haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische contacten in Nederland is gelegen, nopen daartoe niet. Gelet op het vorenstaande komt de rechtbank niet toe aan de toepassing van de jurisprudentie

AWB 07/8002

5

van de Afdeling inzake het eerst in beroep mogen doen van een beroep op voornoemde bepaling (onder meer uitspraak van 15 november 2004, nr. 200406403/1, JV 2005, 42).

15. Ten aanzien van de stelling van de gemachtigde van eiseres ter zitting dat het bepaalde in artikel 3.52 van het Vb 2000, althans de in voornoemde bepaling neergelegde beoordelingsvrijheid van verweerder, in strijd is met artikel 8 van het EVRM althans dat verweerder zich niet kan beroep op voornoemde beoordelingsvrijheid vanwege artikel 8 van het EVRM, merkt de rechtbank op dat nu deze grief eerst ter zitting is aangevoerd, het wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing zal worden gelaten.

16. Ten aanzien van de grief van eiseres dat zij ten onrechte niet is gehoord in bezwaar, is de rechtbank van oordeel dat uit hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd, beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door eiseres is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing zelf, reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie, zodat verweerder het bezwaarschrift terecht kennelijk ongegrond heeft verklaard. Mitsdien was er ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb geen wettelijke hoorplicht, zodat deze grief moet falen.

17. Het beroep is derhalve ongegrond.

18. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

19. Mitsdien wordt beslist als volgt.

AWB 07/8002

6

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van mr. D.S. Arjun Sharma als griffier en in het openbaar uitgesproken op 9 juli 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

17 JULI 2007

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

2

7. Bij uitspraak van 9 juli 2007, verzonden op 17 juli 2007, heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, het ingestelde beroep ongegrond verklaard.
8. Appellante kan zich met voornoemde uitspraak niet verenigen weshalve zij daarvan hierbij bij Uw Afdeling hoger beroep instelt.
9. Appellante voert tegen de aangevochten uitspraak de volgende grieven aan.

Grief 1

Appellante kan zich niet verenigen met de in rechtsoverweging 10 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellante kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank ten onrechte geoordeeld heeft dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hetgeen door appellante naar voren is gebracht niet is aan te merken als dusdanig bijzondere individuele omstandigheden dat verweerder in redelijkheid niet van appellante had kunnen verlangen terug te keren naar het land van herkomst. Dit oordeelt motiveert de Rechtbank ontoereikend door vervolgens te verwijzen naar het standpunt van verweerder, dat de Rechtbank vervolgens onvoldoende gemotiveerd overneemt, dat de enkele stelling van appellante dat zij thans geen sociaal netwerk van familie of kennissen in Angola heeft geen bijzondere omstandigheid is op grond waarvan zij in aanmerking moet worden gebracht voor voortgezet verblijf. In de eerste plaats heeft de Rechtbank miskend dat appellante meerdere feiten en omstandigheden gesteld heeft die moeten leiden tot het oordeel dat van haar wegens bijzondere feiten en omstandigheden niet gevergd kan worden dat zij Nederland verlaat. Voorts heeft de Rechtbank ten onrechte geen acht geslagen op de beroepsgrond dat laatstgenoemde stelling van appellante aldus verstaan moet worden dat zij in Nederland wel een sociaal netwerk heeft en dat zij dat netwerk in de afgelopen jaren mede dankzij de door haar gevolgde school-

Mr. W.A. Venema
Mr W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

W.A. VENEMA & W.P.R. PEETERS
ADVOCATEN en PROCUREURS

3

opleidingen en begeleiding door de Stichting Nidos in Nederland heeft kunnen opbouwen. De Rechtbank heeft in dit verband wel overwogen dat de omstandigheid dat appellante door haar opleidingen in Nederland in contact is getreden met derden ook niet als een bijzondere omstandigheid aangemerkt kan worden maar met deze overweging heeft de Rechtbank de stelling van appellante dat zij in Nederland een sociaal netwerk heeft op onverantwoorde wijze gedevalueerd. Overigens miskent de Rechtbank hier dat contacten met derden deel uitmaken het netwerk van persoonlijke en sociale contacten dat appellante in Nederland heeft.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de aangevochten uitspraak onvoldoende gemotiveerd is. Dat is in strijd met artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht. Uit het voorgaande volgt eveneens dat de Rechtbank geen acht heeft geslagen op de beroepsgronden, zoals vermeld in punt 2 van de brief van 23 maart 2007 aan de griffier van de Rechtbank, hetgeen in strijd is met artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Appellante kan zich niet verenigen met de overweging van de Rechtbank dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat, voor zover appellante asielgerelateerde aspecten heeft aangevoerd, waaronder de algemene situatie in Angola en enkele traumatiserende gebeurtenissen, dit reeds is betrokken bij de eerder door appellante doorlopende asielprocedure. Die in de asielprocedure door appellante aangevoerde feiten en omstandigheden zijn immers beoordeeld in het kader van voor de beslissing op asielaanvragen geldende recht en beleid. Niets staat er aan in de weg dat diezelfde omstandigheden thans bij de beoordeling op grond van het beroep van appellante op artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 beoordeeld worden. De tekst van dat artikel noopt daar ook toe. Beoordeeld moet immers worden of van een vreemdeling niet gevergd kan worden Nederland te verlaten. Dat houdt dan tevens in dat beoordeeld moet worden of van die vreemdeling niet gevergd kan worden dat hij naar zijn land van herkomst terugkeert. De Rechtbank heeft in dit verband

Mr W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

4

voorts miskend dat verweerder blijkens het in paragraaf B16/7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 beschreven beleid voor verschillende categorieën vreemdelingen de situatie in het land van herkomst wel bij de beoordeling betreft.

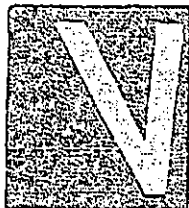
Grief 2

Appellante kan zich niet verenigen met de in rechtsoverweging 11 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellante kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank ten onrechte het standpunt van verweerder gevolgd heeft dat de door appellante genoemde omstandigheden niet op haar geval van toepassing zijn omdat die omstandigheden voor een andere doelgroep zijn geformuleerd en appellante niet behoort tot die doelgroep terwijl voor de doelgroep waartoe appellante behoort aparte beleidsregels zijn geformuleerd onder het kopje "Amv". De Rechtbank miskent immers dat in de eerste alinea van paragraaf B16/7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 vermeld is dat in individuele gevallen waarin niet aan de voorwaarden voor voortgezet verblijf (op grond van artikel 3.50 of 3.51 van het Vreemdelingenbesluit 2000) wordt voldaan, altijd bezien wordt of het voortgezet verblijf moet worden aanvaard op grond van klemmende redenen van humanitaire aard. Dat is ook uit het uitgangspunt van artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000. Zonder nadere motivering is niet in te zien waarom de onder het kopje (Huwelijks)relatie in B16/7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 omschreven situaties waarin aangenomen wordt dat sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard tot voortgezet verblijf moeten leiden niet eveneens op appellante van toepassing kunnen zijn.

Ten onrechte overwoog de Rechtbank dat verweerder een ruime beoordelingsvrijheid heeft (bij het vaststellen van beleidsregels) omdat verweerder daarbij

Mr W.A. Venema
Mr W.P.R. Peeters
St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

5

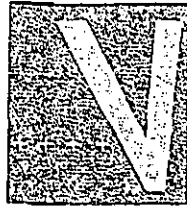
binnen de door artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 getrokken grenzen behoort te blijven en dat verweerder dient te voldoen aan de eis van een consistente beleidsvoering. Door bepaalde situaties wel relevant te achten indien het betreft de beoordeling van de vraag of voortgezet verblijf toegestaan kan worden aan vreemdelingen die eerder in het kader van gezinshereniging of gezinsvorming zijn toelaten en diezelfde situaties niet relevant te achten indien het betreft de aanvraag om voortgezette toelating van een voormalige alleenstaande minderjarige vreemdeling is er geen sprake van een consistente beleidsvoering en moet dat beleid en daarmee de bestreden beschikking geacht worden in strijd te zijn met het in artikel 3.4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht besloten liggende verbod van willekeur.

Grief 3

Appellante kan zich niet verenigen met de in de laatste alinea van rechtsoverweging 12 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellante kan zich met deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank, alvorens te beoordelen of het bepaalde bij artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht had moeten nopen om van het toepasselijke beleid af te wijken, had moeten treden in de vraag of het beleid waaraan de aanvraag van appellante beoordeeld is of moet worden op zich zelf wel consistent is en of niet geoordeeld zou moeten worden dat dat beleid in strijd is met artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht. Voor een dergelijke beoordeling was gezien hetgeen in de voorafgaande grief is aangevoerd des te meer grond.

Mr W.A. Venema
Mr W.P.R. Peeters
St. Bavustraart 18
4891 CJ Rijsbergen
tel. +31 (0)76-5968560
fax. +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

6

Grief 4

Appellante kan zich niet verenigen met de in rechtsoverweging 13 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellante kan zich op de in de voorafgaande grieven aangevoerde gronden met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen.

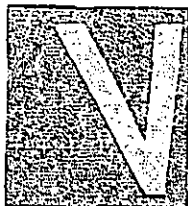
Grief 5

Appellante kan zich niet verenigen met de in rechtsoverweging 14 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellante kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank miskend heeft dat de toetsing door de Rechtbank van de bestreden beschikking naar de feiten en omstandigheden ten tijde daarvan er niet aan in de weg staat en voorts geen rechtsregel verbiedt dat, binnen de door de wet en de goede procesorde begrensde mogelijkheden, bij de beoordeling van het beroep gronden worden betrokken die na het nemen van de bestreden beschikking zijn aangevoerd en niet als zodanig in bezwaar naar voren zijn gebracht. De Rechtbank heeft in dit deel van de aangevochten uitspraak voorts miskend dat de met een beroep op artikel 8 EVRM aangevoerde beroepsgronden direct verband houden met hetgeen appellante in bezwaar heeft aangevoerd. Daarom was er geen reden waarom de Rechtbank niet mede op de grondslag van deze beroepsgronden uitspraak zou doen. Appellante verwijst in dit verband naar de uitspraak van Uw Afdeling van 8 september 2004 (JB 2004, 365).

De Rechtbank heeft in de aangevochten uitspraak overwogen dat de door appellante in bezwaar aangevoerde feiten in het geheel geen aanknopingspunten

Mr W.A. Venema
Mr W.P.R. Peeters
St. Bavestraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel +31 (0)76-5968560
fax +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

7

bevatten die verweerder zouden hebben moeten nopen tot toetsing aan artikel 8 EVRM en dat verweerder daarom geen aanleiding heeft hoeven zien voor een beoordeling van eventuele aanspraken op verblijf van appellante uit hoofde van artikel 8 EVRM. De Rechtbank heeft hiermee niet de juiste maatstaf aangelegd bij de beoordeling van de vraag of de met een beroep op artikel 8 EVRM aangevoerde beroepsgronden bij de beoordeling van het beroep betrokken moeten worden. Deze door de Rechtbank gehanteerde maatstaf is enger dan die welke blijkens de jurisprudentie van Uw Afdeling gehanteerd dient te worden.

Van de met een beroep artikel 8 EVRM in beroep aangevoerde gronden kan gezegd worden dat die direct verband houden met de in bezwaar aangevoerde gronden. Uit die in bezwaar aangevoerde gronden volgt dat appellante, na als minderjarige Nederland te zijn binnengekomen, vele jaren in Nederland heeft verbleven. Ook volgt uit die bezwaargronden dat appellante in Angola geen sociaal netwerk heeft maar in Nederland wel.

Overigens, ook indien de maatstaf van de Rechtbank gevolgd zou worden, dan moet vastgesteld worden dat de in bezwaar aangevoerde feiten wel aanknopingspunten bevatten die verweerder hadden moeten nopen tot een toetsing aan artikel 8 EVRM. Het langdurig verblijf van appellante in Nederland, waaronder een verblijf als houdster van een verblijfsvergunning gedurende meerdere jaren, nopen tot de beantwoording van de vraag of het netwerk van appellante van sociale contacten in Nederland is gelegen en of verblijfsbeëindiging wegens schending van het recht op privé-leven in strijd zou kunnen komen met artikel 8 EVRM. Overigens miskent de Rechtbank ook nog dat niet alleen van belang is welke feiten en omstandigheden appellante in bezwaar heeft aangevoerd maar ook welke feiten en omstandigheden bij verweerder uit het onderzoek, dat na het indienen van de onderhavige aanvraag en de asielaanvraag is uitgevoerd, bij verweerder bekend zijn. De overweging van de Rechtbank dat

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel +31 (0)76-5968560
fax +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

6

niet tot een toetsing aan artikel 8 EVRM noopt de omstandigheid dat appellante vanaf haar zestiende de laatste vijf jaar in Nederland woont en haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische contacten in Nederland is gelegen is gezien het voorgaande niet begrijpelijk en is niet als een toereikende motivering van de aangevochten uitspraak te beschouwen. De aangevochten uitspraak is daarom op dit punt tevens in strijd met artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht.

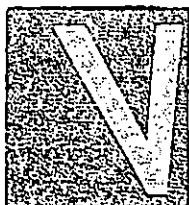
Grief 6

Appellante kan zich niet verenigen met de in rechtsoverweging 16 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank omdat uit de in de voorafgaande grieven aangevoerde gronden volgt dat het bezwaar niet kennelijk ongegrond was. In het bijzonder had verweerder gezien de impliciete bezwaargrond dat het netwerk van appellante van persoonlijke, sociale en economische contacten in Nederland is gelegen, hetgeen inhoudelijk als een beroep op artikel 8 EVRM kan worden aangemerkt, voor zover het daarbij gegarandeerde recht op privé-leven aan de orde is, aanleiding moeten zien om appellante te horen teneinde meer en voldoende op de hoogte te kunnen komen van de wijze waarop appellante uitvoering heeft gegeven aan de uitoefening van haar privé-leven in Nederland.

REDENEN waarom appellante zich tot Uw Afdeling wendt met het verzoek:

- a) dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- b) de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 9 juli 2007 te vernietigen;
- c) het bij de Rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren;
- d) de bestreden beschikking van 24 januari 2007 alsnog te vernietigen;

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

9

e) alsmede verweerder te veroordelen in de proceskosten die appellant in beide instanties heeft moeten maken.

Rijsbergen, 14 augustus 2007

Gemachtigde